

er til den enkelte elev, for det er jo en erkendelse af, at ressourcespørgsmålet spiller en rolle. Jeg har da på andre områder ført mange interessante og spændende diskussioner med både ministeren og repræsentanter for Venstre, hvor det, at der skulle være sådan en sammenhæng mellem ressourcer og kvalitet i undervisningen, har været et en lille smule kontroversielt synspunkt. Det er det så ikke mere, og det er jo godt.

Det er også rigtigt, som fru Marianne Jelled fra Det Radikale Venstre sagde, at en af de vigtigste grunde til, at Enhedslisten forlod forhandlingerne omkring gymnasiereformen, jo var spørgsmålet omkring det her maksimumsloft på klassestørrelserne. Det betragtede folk jo dengang som en lidt underlig måde at forlade forhandlingerne på, for det var der jo ikke meget indhold i. Grunden til, at vi forlod det, var jo, at vi havde en fornemmelse af, hvordan det ville gå, og der må man jo bare i al stilfærdighed sige, at det fik vi ret i. Problemet her er jo, at man godt kan gennemføre en gymnasiereform og have en masse gode og smukke intentioner, men hvis man ikke har, om jeg så må sige, fat i det spørgsmål, der handler om klassestørrelser, som jo er en anden måde at snakke om ressourcer på, ja, så kan det altså godt ende galt.

Baggrunden for, at vi står med det her forslag i dag, er jo, at der er problemer på ungdomsuddannelserne. At regeringen bliver ved med at komme med pæne skåltaler om de 95 pct. af en ungdomsårgang, der skal have en ungdomsuddannelse, har jo desværre ikke rigtig noget at gøre med den udvikling, vi ser. Vi hører også hvert år nye historier ved skolestart om, hvor mange elever man nu kan presse ind i et klasselokale. Det er selvfølgelig enkeltstående elementer, vi hører om, men når der hvert år kan præsteres nye rekorder, så er det – opfatter jeg i hvert fald – også udtryk for en generel tendens, og hvis udviklingen fortsætter, ja, så er det vel bare sådan, at man kan konstatere, at de meget, meget store klassekvotienter, som man har opereret med på erhvervs gymnasierne, også breder sig til de almene gymnasier, og efter min opfattelse har man jo ikke opnået meget ved, at en dårlighed ét sted breder sig til et andet. Det har nogle alvorlige konsekvenser.

Der er en lidt banal ting, som ikke så tit omtales: Arbejdsmiljøet for elever, der sidder over 30 mennesker i et lokale, der ofte er bygget til 24, er altså et selvstændigt problem. Det betyder også, at læreren har mindre tid til den enkelte elev, og det er et problem for de bogligt svage elever,

der i forvejen har det svært, at være i en situation, hvor undervisningen foregår ved, at man sidder i vindueskarmen i et overfyldt lokale, og hvor læreren ikke har tid til at hjælpe. At det giver problemer, synes jeg er forholdsvis indlysende.

Så når Enhedslisten bliver ved med at insistere på et loft over klassekvotienterne, er det netop for at sikre lighed i uddannelsessystemet, sådan at der er tid til at tage hånd om alle elever og ikke bare overlade de svageste til sig selv. Derfor kunne man jo godt fra regeringens side opfatte vores forslag om et loft over klassekvotienten som en form for hjælp til regeringen. De har svært ved at få opfyldt deres mål om at få 95 pct. gennem en ungdomsuddannelse, men vi tror faktisk, at et forslag som det her er et af de elementer, der kunne hjælpe på det.

Vi anerkender, at der selvfølgelig kan være tidspunkter, hvor man har brug for alternative undervisningsformer med gruppearbejde eller forelæsninger i store hold, men langt det meste undervisning foregår altså stadig i forbindelse med stamklasser, og der er ingenting i dette forslag, der forhindrer, at man kan slå to stamklasser eller en hel årgang sammen til et enkelt arrangement.

Regeringen forsøger at gøre det her til et spørgsmål om et valg for den enkelte handelsskole eller det enkelte gymnasium, men langt de fleste uddannelsesinstitutioner har jo så presset en økonomi, at de reelt ikke står med det valg at kunne sige: Vi vil maksimum have 28 elever i klasserne. Det er vel også afgørende, at der følger økonomi med sådan et forslag, så skolerne har en reel mulighed for at opfylde de krav, vi stiller.

Kl. 20:52

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til Enhedslistens ordfører. Og så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Nanna Westerby.

Kl. 20:53

(Ordfører for forslagsstillerne)

Nanna Westerby (SF):

Jeg startede i gymnasiet, i 1. g, i år 2000 – det er ikke så lang tid siden. Et år senere, i 2001, var jeg med til at arrangere min allerførste demonstration. Det gjorde jeg og nogle andre elever over hele Danmark, fordi der var to gymnasieklasser i hele landet, hvor der sad 29 og 30 elever. Amtsrådsforeningen – dengang hørte gymnasierne under amterne – skældte os ud, for det var bare en storm i et glas vand, men vi holdt fast i, at der